

CONTRACTE INDEFINIT

Enric Camps Valero

Era jove, ros, alt, d'aspecte esportiu i sentia addicció per les begudes isotòniques. Demà, quan el soterran, tots diran que tenia tota la vida per davant. També era simpàtic, extravertit i, no obstant això, posseïa una bona dosi de cultura que només mostrava si esqueia. Acabava de signar un contracte indefinit i tenia un tumor maligne de dos centímetres de diàmetre instal·lat al còlon.

Jo no sóc alt ni ros i passe els diumenges estirat al sofà, fumant tot allò que vaja embolicat en paper i veient partides de billar a tres bandes i campionats de golf que es disputen a ma casa gràcies a l'antena parabòlica. De tots dos esports, en sóc un autèntic erudit (sempre he pensat que si m'hi dedicara seriosament, tinc millor fusta que el Raymond Ceulemans o que el Jack Nicklaus). Si gaudisc de do de gents o no, no sóc qui per a opinar-ne. I pel que fa a la cultura, de l'esportiva, la que vulgues, i de la resta, *com ci com ça*, per a veure el telenotícies sense perdre'm i prou. El meu contracte es renova cada sis mesos si he complert els objectius, i el meu càncer és de pulmó i diuen que té molt mala cara, o, el que és pitjor, que té la cara

molt gran. Amb aquestes dades, la gent diu de mi, a les meues esquenes, per descomptat, que tinc tota la vida per darrere, i potser no els falte raó.

Aquest jove i jo, que, com han pogut deduir, l'únic que teníem en comú era que tots dos posseïem unes cèl·lules rebels que es reproduïen sense control, ens hem conegut, no podia ser d'altra manera, a la sala d'espera de l'oncòleg just quan a cadascun de nosaltres ens anaven a comunicar la sentència, com així hem decidit anomenar el diagnòstic al llarg de l'animada conversa que hem mantingut mentre esperàvem que ens cridaren per l'altaveu de la sala que hem rebatejat “la banqueta dels acusats”, nom que ens ha semblat més adient als rostres dels que hi sèiem.

Potser perquè les desgràcies uneixen, o perquè les malalties greus ens converteixen en perfectes receptors de les malaurances dels altres, malgrat que siga per pur egoisme, o perquè hem coincidit seient amb seient i a cap dels dos ens abellia parlar amb les respectives companyies, aquest xicot i jo hem connectat —com es diu ara— de seguida. Ell m'ha posat al corrent d'alguns temes polítics i econòmics de la nostra societat, de l'atur que ens assota, de com són de precaris els contractes i com se n'han abaratit les rescissions, en concret dels del tipus “indefinit” com el que ell acabava de signar, no obstant això, amb gran joia. I jo li he cantat les excel·lències de l'esport de Ballesteros, Olazábal i del borriolenc García. Quan parles amb algú sobre temes que en saps molt i que l'altre desconeix, els papers de professor i alumne queden molt definits i, potser per això, l'instint paternal i educador emergeix a través de la pell, de la saliva, de la mirada, fins que tot plegat forma una espècie de malla protectora que embolcalla la parella de mestre i deixeble que els aïlla de la resta del món, de la

resta de realitats. És un moment sublim que dues persones poden viure en qualsevol moment, durant un instant tan sols, si es vol, però que els pot fer oblidar per uns minuts quin paper desenvolupen en aquest joc, com els està anant en la partida i quant de temps els resta abans que els en facen fora.

Calcule que hem xerrat vora una hora abans que l'altaveu boçara el seu nom entre traques xineses i interferències. Ha estat aquest l'únic moment que l'he vist insegur i una mica abatut. S'ha alçat del seient amb prou feina, com si per un moment preferira deixar córrer el torn i reprendre l'animada conversa. Però la seua acompanyant l'ha agafat del braç i no l'ha deixat anar fins que no han arribat a la porta de la consulta. "Mira'l", he pensat, "sembla que en lloc d'anar a conèixer la sentència vaja directament a la cadira elèctrica". Encara que ho puga semblar, no he emès aquest pensament en to burlesc —de res no serveix aquesta mena de modulació en la veu quan hom parla per a si mateix—, no se m'haguera ocorregut mai, sobretot quan era conscient que en uns minuts era jo qui anava a recórrer la mateixa distància que ell, en la mateixa direcció i amb un neguit semblant.

En eixir, però, era un home distint. Un somriure d'orella a orella creuava el rostre del meu company quan s'ha dirigit cap on encara romania assegut i m'ha dit amb to triomfal el que ja sabem dels dos centímetres de tumor, que no eren tan greus, i el que no saben vostès encara de l'absència de metastasi. La sentència, doncs, es reduïa a una lleugera incisió per extirpar el tumor, unes sessions de quimioteràpia per si de cas i unes revisions periòdiques de rutina.

—És fantàstic, xicot. Me n'alegre per tu —li he dit amb sinceritat.

—Veritat que és una bona notícia? Me'n vaig a celebrar-ho ara mateix. Si vol, l'espere a l'eixida i ho festegem plegats.

—Deixa-ho córrer, amic, no siga cas que la meua sentència t'aigualisca la festa. Vés i passa-ho bé, i gaudeix de la vida i del contracte indefinit. Un altre dia, de ben segur, ja ens reveurem per ací. D'ocasions, no ens en faltaran.

No sospitava jo que una hora després el veuria estès sobre l'asfalt de l'avinguda, enfonsat en un bassal de sang, sense esma, sense un alè de vida.

Veient-li les cames matxucades pel para-xocs i el rostre desfigurat pel parabrisa, a punt he estat de vessar una llàgrima per ell, però en l'últim instant me l'he guardada a dintre del llagrimal. He pensat de seguida que aquest món és una gran empresa on tots tenim el nostres contractes fixos, indefinits, per obra o temporals... Però que de res no serveixen quan el patró decideix dur a terme un expedient de regulació. Després, he fet mitja volta i me n'he anat amb la imatge del jove estès a terra gravada a la retina, la seua xicota desmaiada sobre la vorera, un fum de gent envoltant tots dos i la meua llàgrima lluitant per fer-me borrosa tota aquesta visió.

La meua esposa tampoc no ha vessat cap llàgrima davant d'aquesta escena, les ha vessades totes quan el jutge m'ha sentenciat a una mort lenta i anguniosa que m'esdevindrà en un any si fa no fa, o en dos si obeïsc les ordres dels metges i complisc escrupolosament el programa de tractaments pal·liatius. Pobra dona, quants mesos de patiment li resten encara, si no m'acomïaden abans d'hora, és clar.